

רע"פ 1492/19 - דוד מזרחי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 1492/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: דוד מזרחי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בתיק עפמ"ק 50075-11-18 מיום 21.1.2019 שניתן על ידי כב' השופטת העמיתה מרים סוקולוב

בשם המבקש: בעצמו
בשם המשיבה: עו"ד נורית טביב-מזרחי

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת העמיתה מ' סוקולוב) מיום 21.1.2019 בעפמ"ק 50075-11-18, בגדרו התקבל ערעור המשיבה על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הרמלין) מיום 7.10.2018 בתיק חניה 72118789, בגדרו זוכה המבקש מעבירת חניה בה הואשם.

הרקעלבקשה

1. ביום 28.2.2015, נצפה רכבו של המבקש בתל אביב, כשהוא חונה בחניה כפולה וחוסם את נתיב הנסיעה, עבירה לפי סעיף 6(ד)(10) לחוק עזר לתל אביב-יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד-1983 (להלן: העבירה) ונרשמה לו הודעת קנס. פקחית עיריית תל אביב (להלן: העירייה) צפתה בעבירה בחדר הבקרה של אגף הפיקוח העירוני באמצעות מצלמה נייחת שהתקינה העירייה ברחוב לצורך אכיפת עבירות חניה במקום. בהמשך להודעת תשלום קנס שנרשמה לפי סעיף 228(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, המבקש הודיע כי ברצונו להישפט על העבירה והוגש נגדו כתב אישום. ביום 7.10.2018, ניתנה הכרעת דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים, בגדרה זיכה את המבקש מהעבירה. בפסק הדין נכתב:

"בעדותו בפניי הודה הנאשם כי היה במקום הרלבנטי ביום שבו נרשם הדו"ח, ואשתו ירדה מן הרכב, אך לטענתו אמנם עמד באלכסון, אך לא ב'חניה כפולה' וללא חסימת נתיב תנועה או הפרעה לתנועה. לדבריו, המקום שבו עמד הרכב אינו נתיב נסיעה. לטענתו, הואיל והמקום שבו עמד תוכנן כך שיתאים לעצירת משאיות רחבות לפריקת סחורה, גם כאשר עמד בו רכבו הפרטי באלכסון הוא לא פלש לנתיב אחר ולא הפריע לתנועה. הנאשם אמר שאינו יכול לזהות בוודאות את רכבו בתמונות מן הסרטון, ואף העלה את האפשרות שהרכב היה בתנועה ולא עמד בזמן שאשתו ירדה ממנו".

בית המשפט לעניינים מקומיים קבע כי יש לפסול את ראיות התביעה שהופקו באמצעות מצלמת וידאו נייחת שהתקינה העירייה לצורך אכיפת עבירות חניה. נקבע, כי בהיעדר הוראה מפורשת בחקיקה ראשית, העירייה לא הייתה מוסמכת להפעיל את מצלמות האכיפה לצורך אכיפת חוקי החניה. מצלמות האכיפה פוגעות בזכות החוקתית לפרטיות של מי שנקלט בעדשת המצלמה לרבות "עוברי אורח תמימים" שמצלמת המצלמה, מכיוון שהפגיעה אינה עומדת בתנאי פסקת ההגבלה של הסמכה מפורשת וקונקרטית בחוק. אין די בהסמכה הכללית שניתנה לעירייה לחוקק איסורי חניה ולאכוף אותם כבסיס חוקי להצבת מצלמות הרחוב. משהגיע למסקנה זו, בית המשפט לעניינים מקומיים יישם את ההלכה שנקבעה בע"פ 5121/98 טור' יששכרוב נ' התובע הצבאי (4.5.2006) (להלן: הלכתיששכרוב) וקבע כי יש לפסולמכוחה את הראיות שהושגו באמצעות מצלמות האכיפה שהוצבו ללא סמכות. האכיפה באמצעות מצלמות מהווה פעולה מודעת ומתוכננת של הרשות המפרה באופן שיטתי את החוק. זו עבירת קנס המצויה ברף חומרה נמוך ופסילת הראיה תומך בערך החינוכי-הרתעתי כלפי הרשות שפעלה בחוסר סמכות. נקבע, כי "הואיל והנאשם הכחיש את ביצוע העבירה שבה הואשם ('חניה כפולה') ואף את העבירה שהזהרתיו בתחילת המשפט שעליו להתגונן מפני הרשעה בה (חניה המפריעה לתנועה), הרי שעם פסילת ראיות התביעה נגד הנאשם, אין ראיות המוכיחות את אשמתו, ואני מזכה את הנאשם".

פסק דינו של בית משפט קמא

2. ביום 21.1.2019, קיבל בית משפט קמא את הערעור, הורה על ביטול הכרעת דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים, הרשיע את המבקש בעבירה והטיל עליו את הקנס המקורי בסך 250 ש"ח. נקבע כי מדובר בתשע מצלמות וידאו נייחות וסטטיות שהציבה העירייה בצירי תנועה ראשיים ובעייתיים לצורך אכיפה יעילה של הסדרי החניה בהם; הצילומים מצולמים מרחוק וברזולוציה נמוכה כך שלא ניתן להבחין בפני אנשים ובזהותם וכי הן מתעדות רק עבירות חניה וממוקמות לעבר תמרורים והחניות שלידם; התיעוד איננו מקושר למאגרי מידע למעט בסיס נתוני הרכב; סרטי הווידאו אינם נשמרים במאגר אלא לפרק זמן הדרוש לאכיפה ובקרה. פקחי החניה צופים בחדר הבקרה בזמן אמת בשידור ממצלמות הווידאו בימים ובשעות מסוימים בלבד ורק אז מתבצעת האכיפה באמצעות המצלמות. העירייה הודיעה לציבור טרם הפעלת המצלמות על הפעלתם באתר האינטרנט ויש שילוט במקומות בהם הוצבו המצלמות המלמד על "אזור אכיפת חניה מוגברת באמצעים אלקטרוניים", זאת כדי שהאזרחים יהיו מודעים לאכיפה. לפיכך, נקבע

עמוד 2

כי אין פגיעה בפרטיות האזרחים. וגם אם יש פגיעה בפרטיות, היא מידתית ולתכלית ראויה. אין בסיס עובדתי להשערות שהעלה בית המשפט לעניינים מקומיים כי הפגיעה בפרטיות תגבר עם הזמן, ולמצלמות אין את היכולת לעקוב אחר אזרחים, תכונות שבית המשפט לעניינים מקומיים ייחס להן. כמו כן, הפגיעה אינה מצדיקה פסילת ראיות התביעה. בית המשפט לעניינים מקומיים הרחיב את הלכת יששכרובואף לא בחן את השפעת הפגם על אמינות הראייה שהוגשה ופסל את הראיות עקב פגיעה בציבור "עוברי אורח תמימים" שאינם חלק מההלך. לעניין סמכות המשיבה להציב מצלמות לצורך אכיפת עבירות חניה, בית משפט קמא ציין את בג"ץ הסדר המצלמות (המפורט בפס' 3 להלן) וקבע כי על השגות לגבי ההסדרה החוקית של הצבת והפעלת מצלמות ויידאו לצורך אכיפת עבירות חניה הקיימת בחוזר מנכ"ל משרד הפנים מספר 4/2018 (מרץ 2018) המסדיר את נוהל השימוש במצלמות ויידאו לצורך אכיפת עבירות חניה ברשויות המקומיות (להלן: חוזר משרד הפנים) - להיעשות בעתירה מנהלית נגד הרשות הרלוונטית בדרך של תקיפה ישירה. חוזרמשרד הפנים הוא ההסדרה החוקית הקיימת בעניין הצבת מצלמות אכיפת עבירות חניה. בית משפט קמא העיר, כלשונו, כי "ספק רב אם 'תקיפה עקיפה' על ידי בית משפט קמא [בית המשפט לעניינים מקומיים - ג'.ק.] במסגרת ניהול הליך פלילי, אכן הולמת בנסיבות המקרה. מדובר בפסק דין שיש לו השלכות רחב על אכיפת עבירות חניה לא רק בתחומי העיר תל-אביב, אלא גם ברשויות אחרות. מדובר בתקיפת נורמה כללית ולא בתקיפת אקט מנהלי המיוחד למשיב. על כן, מן הראוי היה לעשות זאת בתקיפה ישירה בפני בית משפט המוסמך ולא בתקיפה עקיפה".
נקבע כי:

"יודגש, המשיב הודה בבית משפט קמא כי הוא נכנס לחניה באלכסון מאחר והמקום היה צר 'נכנסתי למפרץ ואני חונה באלכסון לא כל הרכב...' (עמ' 10 שורה 17 ועמ' 11 שורה 25). דבריו של המשיב בנוגע לאופן חנייתו מלמדים על כך שחלק מרכבו לא חנה כלל ליד המדרכה אלא לצד רכב אחר. מהתמונות והסרטון אני למדה כי חלק הארי של רכבו של המשיב בלט לתוך נתיב הנסיעה שמשמאלו והפריע לזרם התנועה. זאת ניתן לראות גם מהתמונה שהגיש המשיב ואשר סומנה נ/7" (ההדגשה הוספה).

עתירות בעניין חוזר משרד הפנים

3. כאן המקום לציין כי מתן פסק הדין בבית המשפט לעניינים מקומיים עוכב במשך כשנתיים עד שניתן פסק דין בעתירה שהייתה תלויה ועומדת בבג"ץ 867/15 אור-הכהן נ' שר הפנים (16.5.2018) (להלן: בג"ץהסדר המצלמות). ההליך בבג"ץ הסדר המצלמות בעניין הסדרת נושא השימוש במצלמות לאכיפת עבירות חניה, תרם לגיבושו ולפרסומו של חוזר מנכ"ל משרד הפנים מספר 4/2018 המסדיר את נוהל השימוש במצלמות ויידאו לצורך אכיפת עבירות חניה ברשויות המקומיות. חוזר משרד הפנים מציין כי "...צילום של מקום ציבורי, ובכלל זה צילום לצורך תיעוד עבירות חניה, מחייב בחינה זהירה ושימוש מוגבל. מטרתו של נוהל זה היא לקבוע כללים להפעלת סמכותה של הרשות המקומית להציב ולהפעיל מצלמות ויידאו לאכיפת עבירות חניה, ובכלל זאת אופן השימוש בצילומים ושמירתם. לנוכח החשש מפגיעה בזכות החוקתית לפרטיות, נועד הנוהל לקבוע כללים להפעלת המצלמות האמורות בידי הרשות המקומית, על מנת לאפשר שימוש בכלי אכיפתי זה, תוך צמצום החשש האמור ככל הניתן" (בסעיף 1.ג לחוזר הנ"ל. ההדגשה הוספה). חוזר משרד הפנים קובע גם כי "השימוש במצלמות ויידאו לצורך אכיפת עבירות אלה מהווה סמכות עזר לשם מילוי תפקידו של פקח החניה, בכפוף למגבלות הדין ולתנאים שיפורטו להלן במסגרת נוהל זה" (בסעיף 1.א לחוזר הנ"ל. ההדגשה הוספה). לאור פרסומו של חוזר משרד הפנים, הורה בג"ץ על מחיקת העתירה וציין כי העותר רשאי למצות את טענותיו בעניין תוכן ההסדרים שבחוזר משרד הפנים באמצעות הגשת עתירה מינהלית נגד הרשויות המקומיות המפעילות את הסמכות ולאחר מיצוי הליכים כנדרש.

4. העתירה שהוגשה בבג"ץ 2776/19 אור-הכהן נ' שר הפנים (12.2.2020), כוונה נגד חוזר משרד הפנים

עמוד 3

(והוגשה על ידי אותו העותר שהגיש את העתירה בעניין בג"ץ הסדר המצלמות). נטען בה, כי אכיפת עבירות חניה באמצעות מצלמות מעקב היא פעולה הנעשית בהעדר סמכות מצד הרשויות המקומיות ותוך פגיעה לתכלית שאינה ראויה ובלתי מידתית בזכות לפרטיות של העותר ושל האזרחים העוברים במקומות בעיר בהם מותקנות מצלמות מעקב שהותקנו מכוח חוזר משרד הפנים. העותר טען כי יש לבטל את חוזר משרד הפנים ולהסדיר את השימוש במצלמות מעקב במרחב הציבורי בחקיקה ראשית. בסופו של דבר, העותר חזר בו מעתירתו והעתירה נמחקה. נקבע, כי טענותיו של העותר שמורות לו להעלות בעתירה מינהלית, ככל שתהא עילה לכך.

טענות הצדדים

5. המבקש טוען כי יש ליתן לו רשות ערעור על פסק דינו של בית משפט קמא באשר אופן התנהלות ההליך בערעור בבית משפט קמא גרם לו "עיוות דין". לטענתו, העירייה אינה מוסמכת לאכוף את חוקי החניה באמצעות מצלמות המותקנות על בניינים ומצלמות את הרחוב; אכיפה כזו פוגעת בפרטיות ומחייבת הסמכה מפורשת בחוק; והעירייה לא פעלה בגדרי חוזר משרד הפנים. המבקש מעלה שאלות רבות של פרוצדורה וסדרי דין שלעמדתו מצדיקות מתן רשות ערעור.

6. לעמדת המשיבה, דין הבקשה להידחות. ראשית, אין עילה למתן רשות ערעור באשר הבקשה אינה מעוררת סוגיה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינו של המבקש. מרבית טענות המבקש נוגעות לעניינו הפרטי ולטענותיו ביחס לפגמים בניהול ההליך בבית משפט קמא, לרבות טענות בלתי מבוססות שהמבקש מעלה לניגוד עניינים של המותב. טענות המבקש לגבי הודעת הקנס שקיבל הוכרעו בבית משפט קמא על סמך הנסיבות הקונקרטיות של המקרה. בית משפט קמא קבע כי המשיב הודה בבית המשפט לעניינים מקומיים לעניין אופן חנייתו ודבריו מלמדים כי חלק מרכבו חנה לצד רכב אחר. בית משפט קמא למד מהתמונות ומהסרטון כי מרבית רכבו של המבקש בלט לנתיב הנסיעה. בנוסף ולמעלה מן הצורך, לא נפל פגם בפסק דינו של בית משפט קמא, אשר נתן את המשקל הראוי לצורך באכיפה יעילה של הסדר החניה בצירי תנועה ראשיים בעיר ולאינטרס השמירה על הסדר הציבורי. העירייה מוסמכת לאכוף עבירות חניה באמצעות מצלמות אכיפה בתחומה וזאת מכוח הוראות הדין וחוזר משרד הפנים. הסתייעותו של פקח חנייה במצלמה לתיעוד ביצוע עבירות חנייה מהווה סמכות עזר לפי הוראת סעיף 17(ב) לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981. הוצבו תשע מצלמות ווידאו במרחב הציבורי לשם אכיפת עבירות חוקי החניה, הפועלות בימים ובשעות מסוימים בלבד ורק כאשר פקחי חניה מאיישים את חדר הבקרה. המצלמות סטטיות ומכוונות לעבר תמרורים וחניות בלבד, שדות הראייה שלהן מצומצמים והרזולוציה נמוכה ואינה מאפשרת זיהוי פנים. לכן, אין פגיעה בפרטיות האזרחים, וככל שקיימת פגיעה היא מידתית. הפגיעה בפרטיות היא מצומצמת שכן מצלמות האכיפה הוצבו במקומות ספורים במרחב הציבורי, בו יש ציפייה פחותה לפרטיות. גם לו יש פגיעה בפרטיות, היא עומדת בתנאי פסקת ההגבלה. יש לפרש את דרישת ההסמכה המפורשת באופן גמיש ומרוך. השימוש במצלמות האכיפה הוא מידתי. כמו כן, האזרחים מודעים למצלמות. העירייה הודיעה לציבור על הפעלת המצלמות באמצעות האינטרנט ויש שילוט במקומות בהם הוצבו המצלמות המלמד על "אזור אכיפת חניה מוגברת באמצעים אלקטרוניים". כמו כן, לא היה מקום לפסול את השימוש באמצעים אלה אגב הליך פלילי כשהמבקש לא הוכיח שהוא עצמו נפגע. הלכתישכרוב אינה מכירה בפסילת ראייה על בסיס פגיעה בציבור בלתי מסוים. בנוסף, ספק אם תקיפה עקיפה במסגרת הליך פלילי היא הדרך ההולמת להשיג על אופן יישום ההסדרה החוקית בעניין הצבת מצלמות אכיפת עבירות חניה ונכון היה שהסוגיה תידון בתקיפה ישירה בערכאה המוסמכת. גם לפי דוקטרינת הפסילה הפסיקתית שנקבעה בהלכת יששכרוב, יש לקבל הראיות ולהרשיע את המבקש, כפי שקבע בית משפט קמא.

7. לאחר עיון בבקשה ובתגובת המשיבה על צרופותיהן, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות. רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם הבקשה מעלה שאלה עקרונית בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים (בר"ע 103/82 חניון/חיפה בע"מ, פ"ד 123 (3) (1982); רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)), או במקרים חריגים ביותר משיקולי צדק או חשש שנגרם למבקש עיוות דין מהותי (רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010); רע"פ 8215/16 יצחק נ' מדינת ישראל (29.3.2017)). הבקשה שלפניי איננה עומדת באמות מידה אלו היות שעיקר הטענות המנויות בגדרה נוגעות לנסיבות הפרטניות של המבקש ולא מצאתי כי עולה חשש לעיוות דין כלפי המבקש או כי יש שיקולי צדק המצדיקים את התערבותו של בית משפט זה.

8. בעניינינו, המבקש טוען כי הבקשה מעלה שאלות עקרוניות הנוגעות לזכות לפרטיות. אכן, הזכות לפרטיות היא זכות חוקתית שאין חולק על חשיבותה והקבועה בסעיף 7 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו (וראו, למשל: ע"א 1697/11 א. גוטסמן אדריכלות בע"מ נ' ורדי (23.1.2013); בג"ץ 6536/17 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' משטרת ישראל (8.10.2017)). עם זאת, הלכה למעשה, הבקשה שלפניי נוגעת לענייני הפרטני של המבקש ולטענות לפגיעות קונקרטיות בו. הבקשה כוללת טענות ערעוריות על פסק דינו של בית משפט קמא ומהווה ניסיון פסול ל"מקצה שיפורים" על פסק הדין שניתן.

9. סעיף 6(ד)(10) לחוק עזר לתל אביב-יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד-1983 קובע, כדלקמן:

"(ד) לא יעמיד אדם ולא יחנה רכב ולא ירשה למי שפועל מטעמו להעמיד או להחנות רכב באחד המקומות המנויים להלן, אלא לשם מניעת תאונה או לשם מילוי אחר הוראה מהוראות חוק עזר זה או אחר תקנות התעבורה או אם סומן בתמרור אחרת -

(10) בצד רכב אחר העומד או חונה בצידו של רחוב;" (ההדגשה הוספה)

בית משפט קמא קבע כי המשיב הודה בבית המשפט לעניינים מקומיים כי הוא נכנס לחניה באלכסון. בית משפט קמא הגיע למסקנה כי "דבריו של המשיב בנוגע לאופן חנייתו מלמדים על כך שחלק מרכבו לא חנה כלל ליד המדרכה אלא לצד רכב אחר". לא מצאתי עילה להתערב בקביעות אלו של בית משפט קמא במסגרתו של "גלגול שלישי" זה (ראו, למשל: רע"פ 1281/19 מישאל נ' מדינת ישראל, בפס' 7 (4.4.2019)). יתר על כן, בית משפט קמא קבע כי אין פגיעה בפרטיות, וגם לו יש פגיעה בפרטיות, היא מידתית ולתכלית ראויה. בית משפט קמא לא מצא לנכון לפסול את הראיה (הסרטון). על בסיס קביעות אלו של בית משפט קמא בעניין דבריו של המבקש שבנוגע לאופן חנייתו וקבילות הסרטון, הורשע המבקש. מבלי להכריע בשאלת הסמכות ואופן השימוש בה שמעלה המבקש, הרי שאין עילה להתערב בקביעות אלו של בית משפט קמא. מעבר לצורך יוער, כי גם לו היה נקבע כי אין סמכות לעירייה, כפי שטוען המבקש, אזי -

"בהתאם לדוקטרינת הפסילה הפסיקתית, כפי שעוצבה בעניין יששכרוב, מוקנה לבית המשפט שיקול דעת באשר לפסילת ראיות שהושגו שלא כדין. דוקטרינה הפסילה הפסיקתית היא דוקטרינת פסילה יחסית וגמישה, שנועדה למנוע פגיעה מהותית בזכות החוקתית של הנאשם להליך הוגן, שלא על-פי גדרה של פסקת ההגבלה, היה ותקבל במשפטו

ראיה שהושגה שלא כדין [...]

הנה כי כן, בהתאם להלכה שנקבעה בעניין יששכרוב בעצם השגתה של ראיה שלא כדין אין די כדי להביא באופן 'אוטומטי' לפסילתה. בית המשפט שבפניו מתעוררת שאלת קבילות הראיה שהושגה של כדין נדרש להפעיל את שיקול דעתו בהתאם לנסיבות המקרה, לערוך איזון בין הערכים המתנגשים בהתאם ולבחון את עוצמת ואופי הפגיעה הצפויה בזכות להליך הוגן כתוצאה מקבלת הראיה" (רע"פ 10141/09 בן חיים נ' מדינת ישראל, בפס' 34 (06.03.2012)). (ההדגשות הוספו).

דברים אלו יפים לענייננו.

10. בית משפט קמא העיר כי ספק רב אם הליך של תקיפה עקיפה כנגד תוקפו של חוזר משרד הפנים, במסגרת הליך פלילי- הייתה הולמת בנסיבות המקרה. תוצאת פסק דינו של בית משפט קמא אינה מושתתת על הערה זו בעניין המסלול המתאים לבחינת אופן השימוש בסמכות העיריות הנ"ל, כך שממילא לא נגרם למבקש עיוות דין בגין כך. עם זאת ובשולי הדברים, באופן עקרוני, אין מניעה שהשאלה האם אופן השימוש בסמכות להפעיל מצלמות לאכיפת עבירות חניה פוגע שלא כדין בזכות לפרטיות - תיבחן במסגרת תקיפה עקיפה בהליך פלילי ותוכרע בה לצורך אותו עניין (השוו: המבקשים ברע"פ 8182/18 מושיא נ' מדינת ישראל (18.2.2020) (להלן: עניין מושיא), הועמדו לדין משום שקיבצו נדבות ברחבת הכותל המערבי. הם הורשעו על-פי הודאתם בהפרתן של תקנות החלות ברחבת הכותל המערבי הקובעות כי קיבוץ נדבות במקום זה הוא עבירה פלילית. עלתה השאלה האם המקום המתאים לעורר שאלות אלו הוא בהליך הפלילי עצמו או שמא בהגשת עתירה לבית משפט זה בשבתו כבית משפט גבוה לצדק. במישור הדיוני של הבחירה בין תקיפה ישירה לתקיפה עקיפה, השופטת ברק-ארז סברה כי "שאלת תוקפה של חקיקת משנה המשמשת בסיס להעמדה לדין פלילי היא דוגמא מובהקת למקרה המתאים לתקיפה עקיפה [...] במקרים שבהם שאלת חוקיותה של התקנה ומדיניות האכיפה הנלווית לה קשורות באופן הדוק להליך הפלילי הנדון ולתוצאותיו דומה שהבירור בערכאה הדיונית הוא מבורך" (שם, בפס' 41, 45 לפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארז)). להלכות הכלליות בדבר תקיפה ישירה ותקיפה עקיפה, ראו, למשל: עניין מושיא, בפס' 41-49 לפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארז וההפניות שם; עע"ם Human Rights Watch 2966/19 נ' שר הפנים, בפס' 10-11 לפסק דינו של השופט נ' הנדל (5.11.2019) וההפניות שם (המציין כי מן הראוי לבכר את התקיפה הישירה בהתקיים שיקולים מסוימים); יעקב שקד תקיפה עקיפה בהליכים פליליים ואזרחיים (2020).

11. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"בבניסן ה'תש"ף (16.4.2020).

ש ו פ ט